

Arrest

nr. 272 495 van 10 mei 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. TERWINGEN
Dr. Haubenlaan 4/7
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 november 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 januari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat R. TERWINGEN en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 28 mei 2021 een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar meerderjarige dochter die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 26 november 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 december 2021.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.05.2021 werd ingediend door:

<i>Naam: R. (...)</i>	<i>Voornaam: I. (...)</i>	<i>Nationaliteit: Albanië</i>
<i>Geboortedatum: (...) 1950</i>	<i>Geboorteplaats: (...)</i>	<i>R.R.: (...)</i>
<i>Verblijvende te (...)</i>		

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar meerderjarige dochter, de genaamde R. (...), T. (...) (RR (...), Nederland) in toepassing van artikel 40 bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 dat het volgende stelt: 'Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Als bewijzen ten laste in het verleden en van in het land van herkomst werden de volgende documenten voorgelegd:

Bestaansmiddelen van de referentiepersoon:

- KBC rekeninguittreksels van de referentiepersoon van 04.08.2020 tot 25.08.2021 ((...)), 30.09.2020 tot 13.07.2021 ((...))*
- Voorlopig aanslagbiljet 2021 op naam van referentiepersoon dd. 17.04.2021, waaruit blijkt dat ze in Nederland belastingplichtig is.*

Bewijzen van ten laste zijn:

- Overzicht van geldbewegingen tussen referentiepersoon en haar vader (= echtgenoot betrokkene) voor de periode 2.04.2020 tot 02.03.2021.*
- Stortingen geldbedragen via RIA dd. 1.04.2021 van 1043 euro, dd. 30.12.2020 van 526 euro, dd. 4.12.2020 van 633 euro tussen de referentiepersoon en haar vader (= echtgenoot betrokkene).*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt geenszins dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Betrokkene legt geen enkel document over waaruit blijkt dat zij in haar land van herkomst/origine geen onroerende goederen bezat of er over geen enkele vorm van inkomsten beschikte. Het onvermogen is dus op generlei wijze aangetoond.

Voor zover nog dient beoordeeld te worden of betrokkene materieel of financieel gesteund werd door de referentiepersoon, quod non, dient vastgesteld te worden dat meerdere bewijzen van geldtransacties werden overlegd. Het betreft echter enkel transacties tussen de referentiepersoon en de echtgenoot van de aanvraagster, dus niet de aanvraagster zélf, en deze zijn uitermate beperkt in de tijd; ze gaan maar terug tot april 2020. Het is allerm minst duidelijk hoe betrokkene in haar levensonderhoud kon voorzien in

de voorafgaande jaren en tot aan haar aankomst in België. Er kan nog opgemerkt worden dat tot zeer recent dus geld werd overgemaakt aan de echtgenoot van betrokkene. Er mag, tot bewijs van het tegendeel, vanuit gegaan worden dat betrokkene, voor zover zij niet zelf over onroerende goederen of eigen inkomsten beschikte, zij voorafgaand aan haar komst naar België niet ten laste was van haar dochter, in casu de referentiepersoon, maar van de vader van haar dochter - het is niet duidelijk of er al dan niet een formele band bestaat tussen betrokkene en de vader van haar dochter.

Er kan dus niet gesteld worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en haar dochter voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en van in het land van herkomst.

Het gegeven dat betrokkene sedert 28.05.2021 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Alle andere voorgelegde documenten zoals de inkomsten van de referentiepersoon, ziekenkostenverzekering, doen geen afbreuk aan de gedane vaststellingen.

Gelet op de bovenstaande elementen en gezien er geen afhankelijkheidsrelatie is aangetoond, wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene, er is immers niet voldaan aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Ter adstruering zet zij het volgende uiteen :

"1.

Ten onrechte wordt in de thans aangevochten beslissing gesteld dat verzoekster niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 40 bis, §2, 4° van de Wet van 15/12/1980;

Ten onrechte wordt gesteld dat verzoekster niet als "ten laste" kan worden beschouwd van de referentiepersoon, in casu haar dochter T. (...)

2.

Uit de bijgebrachte stukken (stukken onder nr. 3) blijkt vooreerst dat :

- Verzoekster in Albanië over geen onroerende goederen beschikte (zie stuk 3.b);

- Verzoekster in Albanië beschikte over een maandelijks pensioen van amper 9000 LEK, iets minder dan 80 euro per maand (zie stuk 3.a);

3.

Uit de bijgebrachte stukken blijkt verder dat verzoekster, aanvankelijk ook nog samen met haar man die overleed in april 2021 aan een hartfalen, wel degelijk afhankelijk was van de financiële steun van haar dochter.

Dit blijkt uit (zie stukken onder nr. 4) :

- De systematiek van de betalingen door dochter T. (...) (referentiepersoon), die maandelijks belangrijke geldsommen overmaakte aan haar ouders, om die toe te laten gewoonweg te overleven in Albanië;

- De omvang van de bedragen die werden overgemaakt, en die m.n. nodig waren om haar ondertussen overleden vader toe te laten haar moeder - die dus getroffen was door een herseninfarct en sedert enige tijd ernstig hulpbehoevend was / is - op een kwalitatieve wijze te verzorgen, zodat ze in Albanië nog een menswaardig bestaan kan hebben;

De kwestieuze geldsommen werden ook reeds overgemaakt voor het overlijden van haar papa op 12/4/2021 :

Toen al kwamen haar ouders al niet "rond", te weten op een ogenblik dat ook het pensioen van papa nog gebruikt kon worden, dat ongeveer 180 euro per maand bedroeg; sedert het overlijden van papa kan moeilijk verwacht worden dat de financiële situatie van de overlevende mama gunstiger is geworden.

Uit de stukken gebundeld onder nr. 2 blijkt meer dan duidelijk de mogelijkheid van dochter T. (...) (referentiepersoon) om deze gelden ook daadwerkelijk aan haar ouders te kunnen geven.

4.

Dat verzoekster niet alleen materieel en medisch volledig afhankelijk is van haar dochter, maar ook medisch en m.b.t. haar basisverzorging, blijkt uit de stukken gebundeld onder nr. 1 :

Een herseninfarct van enkele jaren geleden, gecombineerd met neuropathie ingevolge suikerziekte, zorgen er verder voor dat verzoekster hoe langer hoe meer afhankelijk is van de zorgen - in alle betekenissen van het woord - van haar dochter T. (...) (referentiepersoon).

5.

In haar "nota" erkent verweerster expliciet het standpunt van verzoekster : op basis van de in huidige procedure neergelegde stukken, adviseert verweerster verzoekster zelfs een nieuwe administratieve procedure op te starten :

"Verzoekster kon met de stukken die voor het eerst zijn toegevoegd bij het verzoekschrift een nieuwe gezinsherenigingsprocedure starten bij de gemeente" (zie nota verweerster pag. 3)

6.

Niets weerhoudt uw Raad om thans anders te oordelen en een dus "voor-de-hand-liggende" nieuwe procedure te vermijden, hetgeen enkel bijkomende administratieve last met zich mee zal brengen.

Formeel is de "administratieve lus" mogelijks nog niet ingevoerd of ingeburgerd in de procedure voor uw Raad, niets weerhoudt uw Raad om deze jurisprudentieel in te voeren : huidige casus - waarin verweerster zelfs uitdrukkelijk adviseert om de procedure over te doen - geeft haar hiertoe de ideale gelegenheid."

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

"1.

De beslissing a quo is een bestuurshandeling en ressorteert onder de Wet van 29 juli 1991 die stelt dat bestuurshandelingen afdoende formeel en materieel moeten worden gemotiveerd.

Verzoekster blijft erbij : de kwestieuze beslissing is materieel onvoldoende en onjuist gemotiveerd en strookt in het geheel niet met de werkelijkheid : wel degelijk is verzoekster volledig ten laste van haar dochter, en dit reeds van in de tijd dat verzoekster nog in Albanië woonde, toen nog samen met haar echtgenoot. Dit wordt thans dan ook formeel bevestigd en erkend door verweerster.

2.

Door dit thans te erkennen geeft verweerster toe dat ze haar eerdere beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd; ook in haar "nota" die thans wordt neergelegd geraakt verweerster niet verder dan het herhalen van de algemene principes die uw Raad en ook de Raad van State reeds meermaals poneerde, maar slaagt ze er dus niet in haar beslissing, waarvan thans de vernietiging wordt gevraagd, inhoudelijk verder te verdedigen m.b.t. het gebrek aan motiveringsplicht.

3.

Door impliciet toe te geven dat de genomen beslissing feitelijk niet juist was, erkent verweerster dus thans formeel dat haar beslissing niet voldoende gemotiveerd was; of er thans in huidige vernietigingsprocedure bijkomende stukken worden bijgebracht die niet eerder gekend waren, verandert hier niets aan : de formele en expliciete erkenning van verweerster dat art. 40 bis de facto was voldaan is voldoende om dit motief te weerhouden :

Het weerhouden van dit motief door uw Raad geeft vervolgens Uw raad in de feiten de kans om te komen tot een toepassing van een "administratieve lus" in deze concrete casus : gevolg zal zijn dat er

een nieuwe formele procedure wordt vermeden en dat verzoekster de rechten krijgt die haar toekomen !"

2.3 In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van haar middel zet zij het volgende uiteen:

"1.

In haar geding inleidende verzoekschrift stelde verzoekster terecht dat de beslissing nemende overheid onzorgvuldig te werk gaat wanneer zij in casu stelt dat er geen afhankelijkheidsrelatie zou bestaan tussen verzoekster en haar referentiepersoon: de bijgebrachte bewijsstukken bewijzen het tegendeel; de stukken bewijzen daarenboven dat deze afhankelijkheid reeds bestond in het land van herkomst.

Verzoekster toonde wel degelijk met alle nodige stukken aan dat ze voldoet aan alle voorwaarden voor gezinshereniging zodat de dienst vreemdelingenzaken haar verblijfskaart niet kon weigeren tenzij ze een gevaar zou zijn voor de openbare orde of nationale veiligheid of tenzij ze fraude pleegde : geen van deze elementen werden genoemd, laat staan bewezen.

2.

M.b.t. dit motief geldt in feite en a-fortiori hetzelfde als m.b.t. de motiveringsplicht, zoals besproken onder punt C.2 supra : in haar "nota" geeft verweerster zelf toe dat verzoekster voldoet aan alle voorwaarden opgenomen in art. 40bis Vreemdelingenwet, en dus haar eigen beslissing niet correct was, minstens niet voldoende onderzocht.

Dat één en ander dus niet alleen de motiveringsplicht, maar a-fortiori ook de zorgvuldigheids- en redelijkheidsplicht in hoofde van verweerster schendt is duidelijk.

Ook het weerhouden van dit "middel" in huidige procedure geeft uw Raad dus de mogelijkheid in casu en de facto te komen tot een "administratieve lus", die enkel maar voordelen heeft :

Iedereen (beide partijen I) is het immers blijkbaar erover eens dat verzoekster wel degelijk aanspraak moest maken op een verblijfsrecht bij haar dochter : door huidig verzoek tot vernietiging in te willigen, zal ze dit verblijfsrecht ook formeel krijgen en dient er niet verder administratief geprocedeerd te worden."

2.4 De middelen worden samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden weergegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger. De gemachtigde motiveert dat er niet wordt aangetoond dat er in het land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. De gemachtigde motiveert nadrukkelijk waarom hij tot een dergelijke vaststelling is gekomen.

Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet in rechte en in feite zou zijn gemotiveerd. Uit haar inhoudelijke kritiek tegen de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat deze haar genoegzaam in staat stellen om met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is

hiertegen een beroep in te stellen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet weerhouden.

Waar verzoekster een inhoudelijke kritiek naar voor brengt, voert ze in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Verzoekster voert verder tevens de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt verder slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

De Raad is bij de beoordeling van bovenstaande principes niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het deugdelijk karakter van de motieven moet worden onderzocht aan de hand van een toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. *In casu* is de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel in het licht van dit artikel verder wordt onderzocht.

Artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in de hoedanigheid van ouder van een Nederlandse onderdaan. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van de Unieburger en die hem begeleiden of zich bij hem voegen. In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat de Raad zich niet in de plaats van het bevoegde bestuur kan stellen om opnieuw te oordelen of er in verzoeksters geval is voldaan aan de vereisten van artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (cf. RvS 23 september 2002, nr. 110.548).

In casu is de gemachtigde van oordeel dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat er in het land van herkomst reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen verzoekster en haar dochter, met wie zij gezinshereniging heeft aangevraagd. Verzoekster kan zich niet vinden in deze beoordeling. Zij betoogt

dat uit de bijgebrachte stukken wel degelijk blijkt dat zij afhankelijk was van haar dochter in het land van herkomst.

Aangezien artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder d) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1), vermag de Raad wat betreft de interpretatie van het begrip 'ten laste' verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (cf. HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007, par. 35-36 en 43). In dit arrest heeft het Hof gesteld dat een vreemdeling die een familielid binnen de Europese Unie wenst te vervoegen reeds de bijstand van dit familielid nodig moet hebben op het ogenblik dat hij zich nog in zijn land van herkomst bevindt (*"de noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan"*).

Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de ascendent materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een EU-burger te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van materiële steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die EU-burger.

Deze invulling van het begrip 'ten laste' wordt bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (cf. zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia en waarin uitdrukkelijk wordt gesteld: *"De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen"*.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, dient verzoekster bijgevolg aan te tonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, in haar land van herkomst een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig of in strijd met artikel 40bis, § 2, 4° van de vreemdelingenwet dat verweerder de voorwaarde in voormeld artikel, dat men ten laste moet zijn van de descendent die men begeleidt of vervoegt, vervult door het bewijs te vragen van de verzoekster dat zij in het verleden in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Verzoekster verwijst naar de betalingsbewijzen die ze heeft voorgelegd en die betrekking hebben op de periode april 2020 tot april 2021. Betreffende de stukken waar verzoekster naar verwijst wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Voor zover nog dient beoordeeld te worden of betrokkene materieel of financieel gesteund werd door de referentiepersoon, quod non, dient vastgesteld te worden dat meerdere bewijzen van geldtransacties werden overlegd. Het betreft echter enkel transacties tussen de referentiepersoon en de echtgenoot van de aanvraagster, dus niet de aanvraagster zelf, en deze zijn uitermate beperkt in de tijd; ze gaan maar terug tot april 2020. Het is allerm minst duidelijk hoe betrokkene in haar levensonderhoud kon voorzien in de voorafgaande jaren en tot aan haar aankomst in België. Er kan nog opgemerkt worden dat tot zeer recent dus geld werd overgemaakt aan de echtgenoot van betrokkene. Er mag, tot bewijs van het tegendeel, vanuit gegaan worden dat betrokkene, voor zover zij niet zelf over onroerende goederen of eigen inkomsten beschikte, zij voorafgaand aan haar komst naar België niet ten laste was van haar dochter, in casu de referentiepersoon, maar van de vader van haar dochter - het is niet duidelijk of er al dan niet een formele band bestaat tussen betrokkene en de vader van haar dochter."

In die zin motiveert de gemachtigde dat, enerzijds, de betalingen betrekking hebben op een zeer beperkte en recente periode, en, anderzijds, de geldtransacties enkel hebben plaatsgevonden tussen de referentiepersoon en diens vader, de echtgenoot van verzoekster, waaruit niet kan worden afgeleid dat verzoekster rechtstreeks afhankelijk was van de referentiepersoon.

Waar verzoekster spreekt van maandelijks storting aan haar 'ouders', gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing. De gemachtigde betwist immers dat uit de periodieke storting van de referentiepersoon aan haar vader op sluitende wijze kan worden geconcludeerd dat verzoekster zelf financieel ten laste was van de referentiepersoon. Verzoekster stelt zelf in haar verzoekschrift dat de bedragen die werden overgemaakt tot doel hadden om de vader van het gezin toe te laten verzoekster, die hulpbehoevend is, op een kwalitatieve wijze te verzorgen. Verzoekster lijkt hiermee de beoordeling van de gemachtigde, met name dat zij in het land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot, te bevestigen. Bij gebrek aan tegenbewijs gaat de gemachtigde ervan uit dat verzoekster in haar land van herkomst ten laste was van haar echtgenoot en niet van haar dochter, de referentiepersoon. Door de loutere verwijzing naar de bijgebrachte betalingsbewijzen, weerlegt verzoekster de beoordeling van de gemachtigde niet.

Verder merkt de Raad op dat een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden of ten laatste voor het nemen van de beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster, waar zij duidt op de medische stukken, op de stukken die aantonen dat zij niet over een onroerend goed beschikt in Albanië en op haar maandelijks pensioen (stukken 1 en 3 in bijlage van het verzoekschrift), dergelijke stukken niet heeft voorgelegd aan het bestuur zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Deze stukken worden pas voor het eerst toegevoegd bij het huidig verzoekschrift. In zoverre verzoekster zich baseert op deze stukken om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie, lijkt het haar bedoeling te zijn de Raad de kwetsieve feiten te laten heronderzoeken. Het behoort evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid. Er kan in die zin evenmin worden ingegaan op de vraag om de "*administratieve lus*" toe te passen, los van de vaststelling dat de specifieke procedure van de administratieve lus wettelijk geen toepassing kent op de Raad. De bij het verzoekschrift gevoegde stukken kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Waar verzoekster betoogt dat haar dochter zich duidelijk in de mogelijkheid bevindt om haar ouders financieel te ondersteunen, moet de Raad vaststellen dat een dergelijk betoog geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing waar deze stelt dat niet wordt aangetoond dat verzoekster ook effectief afhankelijk was van deze financiële steun in haar land van herkomst.

In zoverre verzoekster voorhoudt dat verweerder formeel heeft erkend dat zij volledig ten laste is van haar dochter, zowel in België als in Albanië, kan zij niet worden gevolgd. De Raad kan dan ook niet bijtreden dat verweerder zou hebben toegegeven dat zijn eigen beslissing onvoldoende is gemotiveerd. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk betwist dat verzoekster op afdoende wijze zou hebben aangetoond dat zij reeds in haar land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Evenmin blijkt uit de nota met opmerkingen van verweerder dat deze erkent dat verzoekster ten laste is van haar dochter. Het betoog van verzoekster betreft met andere woorden een louter blote bewering die geenszins wordt ondersteund door concrete bewijsstukken. Met een dergelijke bewering kan geen rekening worden gehouden.

De Raad besluit dat verzoekster er niet in slaagt een schending van artikel 40*bis*, § 2, 4° van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekster slaagt er evenmin in een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de voornoemde rechtsbeginselen aan te tonen.

De middelen zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN